

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 792/2013-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S. s. r. o., B., zastúpenej konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. J. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf 17/2012 z 19. decembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“),

zastúpenej, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. J. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžf 17/2012 z 19. decembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky [právny nástupca Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pozn. (ďalej len „finančné riaditeľstvo“)] č. I/226/8978-61278/2011/994139-r z 8. júna 2011, ktorým potvrdilo dodatočný platobný výmer Daňového úradu P. (ďalej len „daňový úrad“ alebo „správca dane“) č. 671/230/4840/11/Kov z 8. marca 2011, ktorým bol sťažovateľke vyrubený rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2008 v sume 10 861,68 €. Krajský súd žalobu sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 13 S 75/2011 z 8. februára 2012 zamietol. Proti označenému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 2 Sžf 17/2012 z 19. decembra 2012 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 13 S 75/2011 z 8. februára 2012 potvrdil.

Sťažovateľka formuluje v sťažnosti výhrady voči napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, ktoré možno zhrnúť takto:

1. Najvyšší súd podľa sťažovateľky schválil postup správcu dane, ktorým bolo na ňu uvalené neprimerané dôkazné bremeno, keďže „*uvalenie dôkazného bremena v daňovom konaní výlučne na daňový subjekt nemá oporu v zákone*“. Sťažovateľka namieta hodnotenie dôkazov a nedostatočne zistený skutkový stav zo strany správcu dane v otázke posúdenia povahy nákladov ňou vynaložených na výmenu dverí, okna, elektroinštalácie a maliarske práce v šatni, ako aj preukazovania dodania betonárskej ocele spoločnosťou F., s. r. o. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu „*sp. zn. 7 Sž 124/01*

uverejnený v zbierke ZSP č. 21/2002“, v ktorom otázka dôkazného bremena bola posúdená odlišne ako v napadnutom rozsudku predovšetkým preto, že „... *Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov... Objasnenie všetkých otázok, okolností, či vyvrátenie pochybností nemožno totiž podsunúť iba pod dôkaznú povinnosť daňového subjektu.*“ (ďalej len „prvá námietka“).

2. Zo strany žalovaného (finančného riaditeľstva, pozn.) došlo podľa tvrdenia sťažovateľky k porušeniu § 15 ods. 5 písm. d) a e) zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“), keďže „*o výpovedi svedka (I. Š., bývalého jediného konateľa obchodnej spoločnosti F., s. r. o., pozn.) bol upovedomený telefonicky len krátko pred jej uskutočnením, čím mu Správca dane fakticky nedal možnosť byť prítomný pri tejto výpovedi... Najvyšší súd... síce uviedol, že postup Správcu dane bol neštandardný a neobvyklý, avšak napraviť ujmu spôsobenú sťažovateľovi postupom Správcu dane odmietol*“ (ďalej len „druhá námietka“).

3. Sťažovateľka nesúhlasí s hodnotením svedeckej výpovede svedka I. Š. v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu, keďže podľa tejto výpovede «*na otázku, čím sa zaoberala spoločnosť F., s. r. o. v čase, keď bol jej konateľom... odpovedal svedok: „Neviem, ja som na tú firmu nepodnikal...“. Na otázku Správcu dane, či spoločnosť F., s. r. o. so spoločnosťou S., s. r. o. obchodovala v roku 2008 so sťažovateľom svedok odpovedal: „Nie, pokiaľ som ja bol konateľom nespolupracovala firma F., s. r. o. so spoločnosťou S., s. r. o.“*» (ďalej len „tretia námietka“).

4. Sťažovateľka, sumarizujúc predchádzajúcu argumentáciu namieta, že „... *súdy v konaní nezohľadnili právnu úpravu ukladajúcu správcovi dane postupovať v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania a vykonávať dokazovanie tak, aby čo najúplnejšie zistil rozhodujúce skutočnosti... V napadnutom rozhodnutí sa Najvyšší súd... odchýlil od súdnej praxe, ktorá bola ustálená v prípadoch s obdobným skutkovým základom bez toho, aby pre túto odchýlku uviedol racionálne a právne udržateľné dôvody. Tým bol narušený princíp právnej istoty...*“ (ďalej len „štvrtá námietka“).

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžf 17/2012 z 19. decembra 2012 „porušil právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 17/2012 z 19. decembra 2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyjadruje výhrady voči rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 17/2012 z 19. decembra 2012, na základe ktorých malo podľa jej názoru dôjsť k neprípustnému zásahu do jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Predmetom súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva, proti ktorému sťažnosť sťažovateľky smeruje, bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. I/226/8978-61278/2011/994139-r z 8. júna 2011, ktorým finančné riaditeľstvo potvrdilo dodatočný platobný výmer daňového úradu č. 671/230/4840/111Kov z 8. marca 2011, ktorým správca dane vyrubil sťažovateľke rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2008 v sume 10 861,68 € z dôvodu porušenia § 2 písm. i) a § 21 ods. 1 písm. g) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov. Poskytnutie takejto právnej ochrany však nemožno považovať za právo na úspech v takomto konaní.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že námietky uplatnené sťažovateľkou v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva č. I/226/8978-61278/2011/994139-r z 8. júna 2011, v odvolaní proti rozsudku krajského súdu (sp. zn. 13 S 75/2011 z 8. februára 2012) a v samotnej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sú v zásade identické, a preto ústavný súd v ďalšom poukazuje na tie časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorých sa odvolací súd s týmito námietkami zaoberal, pričom úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či sa najvyšší súd s nimi vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom.

K prvej námietke a s ňou súvisiacej tretej námietke najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol:

«Žalobca v roku 2007 obstaral a zaradil do užívania výrobnú budovu, pozostávajúcu z troch častí, strojovne, teplovzdušného kanála a sušičky obilia. V priebehu roku 2007 žalobca prebudoval strojovňu na administratívne priestory, časť teplovzdušného kanála na šatňu a sušičku obilia na výrobnú halu. V mesiacoch apríl a máj 2008 žalobca vykonal v druhej časti teplovzdušného kanála stavebné práce, dodávku a montáž stavebného materiálu a plastového okna, v celkovej sume 157 209,70 Sk, zúčtovanej na ťarchu účtu 042 Obstaranie hmotného investičného majetku. Tieto stavebné práce súviseli s vybudovaním druhej šatne. Na ťarchu účtu 511 - Opravy a údržba budov a strojov zúčtoval žalobca dodávku a montáž plastového okna vrátane príslušenstva, elektroinštalácie (kábel, trubky, ističe, konvektory, trubice, svietidlá, zásuvky, vypínače, krabice, ventilátor), dodávku interiérových dverí vrátane kovania, maliarske a natieračské práce v celkovej sume 120 493,20 Sk. Uvedené náklady v sume 120 493,20 Sk súviseli s vybudovaním druhej šatne v teplovzdušnom kanáli. Nakoľko predtým tam šatňa nebola, došlo k zmene jeho účelu použitia.

S poukazom na znenie ustanovenia § 29 ods. 1 zákona o dani z príjmov najvyšší súd zhodne so záverom žalovaného konštatuje, že sporné výdavky na dodávku a montáž okna, dverí, elektroinštalácie a maliarske práce na šatni je potrebné klasifikovať ako výdavky na technické zhodnotenie, rekonštrukciu a do času uvedenia majetku do užívania účtovať tieto výdavky na ťarchu účtu 042 - Obstaranie hmotného investičného majetku. S poukazom na § 21 ods. 1 písm. g/ zákona o dani z príjmov sa nejednalo o daňové výdavky a preto správca dane postupoval správne, keď v zmysle § 17 ods. 2 písm. a/ zákona o dani z príjmov zvýšil základ dane o sumu 120 493,20 Sk.

Na základe vykonanej daňovej kontroly správca dane neuznal žalobcovi výdavky na nákup betonárskej ocele od spoločnosti F., s. r. o., v celkovej hodnote 1 547 313,60 Sk. Podľa žalovaného tieto výdavky neboli daňovými výdavkami v zmysle § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov, nakoľko nebolo žiadnym hodnoverným spôsobom preukázané, že deklarovany obchod sa naozaj uskutočnil...

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia, ako aj postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, najvyšší súd dospel k záveru, že nie je dôvodná... námietka žalobcu týkajúca sa nezákonného hodnotenia dôkazov a nedostatočne zisteného skutkového stavu zo strany správcu dane. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že výpoveď svedka I. Š. nie je jediným dôkazom, z ktorého žalovaný vychádzal. Vo veci vykonal správca dane vlastné dokazovanie a rozsiahle šetrenie na zistenie, či sa deklarovany obchod uskutočnil... Správca dane okrem iného preveroval jazdy vozidla, ktoré malo podľa žalobcom predložených dokladov dovážať ocel, pričom výsledkom preverenia boli nezrovnalosti, keď podľa fakturácie od spoločnosti S., s. r. o. (ktorá mala prenajať vozidlo) bola žalobcovi fakturovaná doprava na trase Svrčinovec - Trenčín, ale podľa príjemok žalobcu bolo uvedené vozidlo v B., tiež sa nezhodovali dátumy dodania a dátumy jazdy vozidla, a tiež vozidlo malo viesť ocel iných rozmerov ako mala byť dodaná žalobcovi.

Z ustanovení § 29 ods. 1, 2 a 8 zákona o správe daní a poplatkov vyplýva, že dôkazné bremeno v daňovom konaní nesie daňový subjekt, ktorý preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo

záznamov vedených daňovým subjektom. Dokazovanie vykonáva správca dane, ale dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte.

Pre uznanie daňového výdavku (§ 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov) nepostačuje len jeho zaúčtovanie v účtovníctve daňovníka, ale zároveň musí byť splnená zákonná podmienka jeho preukaznosti. Účelom daňovej kontroly nie je len formálne skontrolovanie daňových dokladov správcom dane, ale aj preverenie reálnosti uskutočnenia jednotlivých úkonov, ktoré majú vplyv na daňové výdavky (náklady) u kontrolovaného daňového subjektu. Povinnosťou daňového subjektu je preukázať skutočnosti, ktoré uvádza v daňovom priznaní, resp. ktoré vykazuje vo svojej účtovnej evidencii. V prejednávanom prípade žalobca toto dôkazné bremeno neunesol a hodnoverne nepreukázal, že dodávky ocele, zúčtované do nákladov v roku 2004 (správne má byť „v roku 2008“, pozn.), boli skutočne realizované. Vystavený doklad je použiteľný na daňové účely len vtedy, ak je nepochybné, že v ňom uvedené údaje sú hodnoverné, tzn. že faktúry vystavil ten, kto ich vystaviť mal a za plnenia, ktoré aj uskutočnil.»

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že vo vzťahu k prvej námietke sťažovateľky je právny záver najvyššieho súdu vyjadrený v odôvodnení napadnutého rozsudku (založený na neunesení dôkazného bremena sťažovateľky týkajúceho sa dodávky ocele zúčtovanej do nákladov v roku 2008) z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný.

Vo vzťahu k prvej, ale i tretej námietke sťažovateľky, ktoré súvisia s dôkazmi vykonávanými správnymi orgánmi (daňovými orgánmi, pozn.) a ich hodnotením, ústavný súd poznamenáva, že správny orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Zohľadňujúc odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd nedospel k záveru, že by argumentácia sťažovateľky (spochybňovanie svedeckej výpovede, pozn.) bola v tejto súvislosti spôsobilá na to, aby na jej základe bolo možné napadnutý rozsudok hodnotiť ako ústavne neakceptovateľný a neudržateľný. Navyše, daňové orgány sa pri zisťovaní skutkového stavu veci riadili aj inými vykonanými dôkazmi.

Ústavný súd taktiež zistil, že sťažovateľka svoje procesné právo predkladať dôkazy nevyužila na pojednávaní v konaní pred prvostupňovým krajským súdom. V spise krajského súdu je založené predvolanie na pojednávanie na 8. február 2012, ku ktorému sú pripojené aj poštové doručky, na základe ktorých je nepochybné, že predvolanie na pojednávanie bolo doručené žalovanému (finančnému riaditeľstvu, pozn.), ako aj právnomu zástupcovi sťažovateľky. Právny zástupca sťažovateľky predvolanie prevzal 19. januára 2012, čo je potvrdené na doručke jeho podpisom. Súčasťou spisu krajského súdu je aj zápisnica o pojednávaní z 8. februára 2012, z ktorej vyplýva, že pojednávania sa z účastníkov konania zúčastnila len zástupkyňa žalovaného. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08).

V rámci prvej námietky sťažovateľka zároveň poukazovala na odlišné závery iného rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 SŽ 124/2001 v obdobnej veci, ktorý otázku dôkaznej povinnosti daňového subjektu posúdil odlišne („... *adekvátnym dôkazným prostriedkom na objasnenie, či došlo k zakúpeniu stavebného materiálu, mal byť predovšetkým podrobný výsluch konateľov žalobcu, prípadne ďalších zamestnancov žalobcu...*“) ako v namietanom rozsudku.

Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd

však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody.

Nejednotnosť judikatúry všeobecných súdov v identických, resp. porovnateľných veciach je nepochybne nežiaduca, ale sama osebe spravidla nepostačuje na to, aby ústavný súd len na jej základe vyslovil porušenie sťažovateľkou označených práv, ak v posudzovanej veci ide o také súdne rozhodnutia, ktoré sú primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ich považovať za arbitrárne.

Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľky, podľa ktorej došlo v jej veci zo strany žalovaného (finančného riaditeľstva, pozn.) k porušeniu zákona o správe daní tým, že nemohla byť prítomná pri výsluchu svedka I. Š. a klásť svedkovi otázky, najvyšší súd v napadnutom rozsudku najmä uviedol:

„Pokiaľ ide o dodržanie procesného postupu správcom dane, možno konštatovať, že upovedomenie daňového subjektu o výsluchu svedka tesne pred jeho realizáciou nie je síce štandardné a obvyklé, ale nie je v rozpore so zákonom. Navyiac, vzhľadom na okolnosti prípadu, keď snaha o predvolanie svedka bola zo začiatku neúspešná a správca dane vypočúval svedka potom ako bol predvedený na obvodné oddelenie Policajného zboru v N., nemožno považovať postup správcu dane za nezákonný, resp. za neumožňujúci realizovať žalobcovi jeho procesné práva. Žalobca bol o konaní výsluchu upovedomený, vzhľadom na okolnosti včas, a nebolo mu odňaté právo klásť svedkovi otázky.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou

garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V danom prípade z citovaného vyplýva, že najvyšší súd sa s uvedenou námietkou sťažovateľky v napadnutom rozsudku zaoberal, pričom pripustil možnosť, že zo strany správneho orgánu došlo k pochybeniu, zároveň však primeraným spôsobom odôvodnil, z akého dôvodu toto pochybenie nemalo najmä v súvislosti s vyhodnotením ďalších dôkazov v rámci daňového konania zásadný vplyv na náležité zistenie skutkového stavu veci. Za daných okolností ani druhá námietka sťažovateľky podľa názoru ústavného súdu nezakladá dôvod na vyhovenie jej sťažnosti, keďže nepreukazuje, že by postup najvyššieho súdu, resp. jeho rozhodnutie bolo arbitrárne, resp. zjavne neodôvodnené. Naopak, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal aj s touto námietkou sťažovateľky.

Štvrtou námietkou sťažovateľka v zásade opätovne poukazuje rovnako ako v prvej námietke na podľa jej názoru svojvoľný výklad právnych predpisov upravujúcich dokazovanie v daňovom konaní, ktorý najvyšší súd ako odvolací súd toleroval a nezabezpečil nápravu. Uvedená námietka sťažovateľky má všeobecný a sumarizujúci charakter, pričom jej ústavná relevancia by prichádzala do úvahy len vtedy, ak by boli z ústavného hľadiska akceptovateľné aj jej ostatné námietky. S prihliadnutím na svoje predbežné závery k predchádzajúcim námietkam sťažovateľky ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu neobsahuje také nedostatky, ktoré by mohli signalizovať, že na ich základe mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS. 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia

príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu presvedčil, že najvyšší súd sa s odvolacími námietkami sťažovateľky (v zásade totožnými s námietkami uvedenými v sťažnosti, pozn.) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska niet preto žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery vyjadrené v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu.

Ústavný súd na záver konštatuje, že dôvody, na ktorých je založený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 17/2012 z 19. decembra 2012, sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce z relevantných procesných noriem. Ide o rozhodnutie, ktoré podľa názoru ústavného súdu nevykazuje znaky svojvôle, pričom právne závery, ku ktorým v nich najvyšší súd dospel, sú založené na jeho vlastných myšlienkových postupoch a hodnoteniach a sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné; ústavný súd ich preto nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neodôvodnená, a preto ju z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2013